

Sygn. akt III AUa 251/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSA Ireneusz Lejczak (spr.)

Sędziowie: SSA Barbara Ciuraszkiewicz

SSA Barbara Staśkiewicz

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z odwołania H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji H. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 stycznia 2018 r. sygn. akt VII U 1261/17

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z 9.10.2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawczyni H. P. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ponieważ obliczony, na podstawie przedłożonej przez wnioskodawczynię legitymacji ubezpieczeniowej, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie był wyższy od poprzednio ustalonego. W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczyni podniosła, że wskutek odebrania jej dwu 10 % dodatków do emerytury - jej emerytura jest zbyt niska, aby zaspokoić podstawowe potrzeby wnioskodawczyni. Wyrokiem z 10.01.2018r. Sąd Okręgowy w Świdnicy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczyni od opisanej wyżej decyzji. Orzeczenie to oparł Sąd na następujących ustaleniach: H. P. od listopada 1983r. ma prawo do emerytury. Wysokość świadczenia została ustalona z uwzględnieniem zarobków z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia. Do emerytury przyznane zostały wzrosty świadczenia: 10 % podstawy wymiaru z tytułu ponad 20 letniego okresu zatrudnienia w Polsce Ludowej i 10 % podstawy wymiaru z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Decyzją z 6.08.1986r. pozwany organ ustalił wysokość emerytury wnioskodawczyni przyjmując do podstawy wymiaru świadczenia przeciętne miesięczne wynagrodzenie wnioskodawczyni z okresu od lutego 1983r. do stycznia 1984r. Do emerytury nadal przysługiwały 10 % wzrosty świadczenia jak w poprzedniej decyzji emerytalnej. W dniu 26.04.2007r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość emerytury wnioskodawczyni, uwzględniając 31 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 83 % obliczony

na podstawie wynagrodzenia wnioskodawczynie z okresu od lutego 1983r. do stycznia 1984r. Wnioskodawczynie w dniu 19.09.2017r. złożyła wniosek o przeliczenie emerytury przedkładając legitymację ubezpieczeniową z adnotacjami o wysokości otrzymywanych przez nią zarobków. Zaskarżoną decyzją z 9.10.2017r. organ rentowy odmówił przeliczenia świadczenia ponieważ brak było możliwości ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych z 20 lat poprzedzających zgłoszenie wniosku ponieważ w tym okresie wnioskodawczynie nie pracowała. Ponadto organ rentowy ustalił, że wskaźnik ten wyniósł 57,90 % z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1963 - 1972 wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę oraz 61,58% z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Z tytułu zatrudnienia w (...) w D. wnioskodawczynie udokumentowała wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej zarobki w wysokości: 20021 zł za 1961r., 16552 za 1962r., 15432 zł za 1963r., 12742 zł za 1964r., 20175 zł za 1965r., 16075 zł z 1966r., 21279 zł za 1967r., 36382 zł za 1979r., 53094 zł za 1980r., 69326 zł za 1981r., 72348 zł za 1982r. + 18260 zł rekompensaty, 84661 zł za 1983r. Za pozostałe lata pracy nie dokonano wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawczynie. Przy tych ustaleniach uznał Sąd Okręgowy, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa ponieważ nie zostały spełnione warunki do przeliczenia emerytury wnioskodawczynie na podstawie art. 111 ustawy emerytalnej. Podkreślił przy tym, że w aktach emerytalnych wnioskodawczynie znajdują się zaświadczenia Rp - 7 wystawione przez (...) w D., dokumentujące zarobki za okres od listopada 1982 do stycznia 1984 i które to dokumenty stanowiły podstawę ustalenia wysokości emerytury. Natomiast wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej dokumentują zarobki tylko z lat 1961 - 1967 i z 1979 - 1983, zatem za pozostałe lata pracy u tego pracodawcy przyjęto wynagrodzenie minimalne - na podstawie art. 15 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalono w oparciu o te zarobki wskaźniki wysokości podstawy wymiaru, w wariantach określonych w art. 111 ustawy emerytalnej, w każdym przypadku są niższe od poprzednio ustalonego wskaźnika - na podstawie którego wypłacana jest emerytura wnioskodawczynie. Dlatego brak było podstaw do przeliczenia emerytury. Wskazał również Sąd, że nie było podstaw do przyznania wnioskodawczynie wyższej emerytury z tego powodu, że obecna wysokość świadczenia jest niska, a wnioskodawczynie nie przedstawiła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że ustalone przez stronę pozwaną wskaźniki wysokości podstawy wymiaru były błędne.

Wyrok ten zaskarżyła apelacją wnioskodawczynie domagając się zmiany orzeczenia i przyznania jej emerytury w wysokości 1500 zł miesięcznie. W uzasadnieniu apelacji podniosła, że w sporze z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych głównie kwestionowała prawidłowość niewypłacania jej dodatków za pracę w warunkach szczególnych i za staż pracy w Polsce Ludowej. W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna. Prawo do otrzymywanej przez wnioskodawczynię emerytury ustalono decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z 26.04.2007r. wydaną na wniosek złożony przez H. P. w dniu 11.04.2007r. Świadczenie przyznano i ustalono jego wysokość w oparciu o przepisy nadal obowiązującej ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2017r., poz. 1383 - zwana dalej ustawą emerytalną). Oznaczało to, że podstawa prawna do ustalenia nowej wysokości świadczenia musiała wynikać z regulacji zawartych w obecnie obowiązującej ustawie emerytalnej. Ustawa emerytalna z 17.12.1998r. nie przewiduje zwiększenia emerytur o 10 % dodatki z tytułu ponad dwudziestoletniego okresu pracy w Polsce Ludowej i z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Już ten brak podstawy prawnej do żądania zwiększenia emerytury o powyższe dodatki czynił bezzasadną apelację, bowiem należało podkreślić, że apelująca zarzucała głównie bezprawność niewypłacania zwiększenia i wzrostu świadczenia przewidzianych przepisami art. 29 ust. 2 i art. 54 ust. 1 pkt 2 uchylonej ustawy z 14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Dla porządku zatem należało jedynie wskazać, że zwiększenie emerytury z tytułu ponad dwudziestoletniego stażu zatrudnienia i wzrost świadczenia z tytułu pracy w szczególnych warunkach przestały być wnioskodawczynie wypłacane wraz z wejściem w życie przepisów ustawy z 17.10. 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.). W myśl art. 27 ust. 2 tej ustawy wnioskodawczynie, posiadającej prawo do emerytury od listopada 1983r., emerytura została obliczona na nowo. Przy czym przy obliczeniu nowej, wyższej emerytury nie uwzględniano - w myśl art. 21 ust. 4 ustawy rewaloryzacyjnej z 17.10.1991r. - żadnych wzrostów ani zwiększeń. Prawidłowo zatem ocenił organ rentowy, a następnie sąd I instancji, to że ewentualne zwiększenie emerytury, przedkładającej nowe dowody na wysokość zarobków wnioskodawczynie, mogło

nastąpić tylko w przypadku wystąpienia warunków wymienionych w art. 111 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W myśl tego przepisu wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1. z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
2. z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
3. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Z przedstawionych przez organ rentowy wyliczeń zawartych w aktach emerytalnych wnioskodawczyni wynikało, że żaden z tych wariantów umożliwiających przeliczenie nie wystąpił bowiem przyjęcie do wyliczeń kwot wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawczyni nie skutkowało ustaleniem wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru niż wskaźnik ustalony decyzją z 26.04.2007r. Okoliczności tej wnioskodawczyni nie kwestionowała ani w odwołaniu, ani w apelacji.

Mając powyższe na względzie apelację - na podstawie art. 385 kpc - należało oddalić.

SSA Barbara Ciuraszkiewicz SSA Ireneusz Lejczak SSA Barbara Staśkiewicz

AdSz